

Cutezători

REVISTĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

4

(70)

JOI, 23 IANUARIE
1969, ANUL III

1839
Trei personalități de seamă din istoria Unirii:
Domnitorul Alexandru Ioan Cuza,
Mihail Kogălniceanu și Moș Ion Roată.
Scenă din spectacolul Teatrului Național
cu piesa «Cuza Vodă» de Mircea Șterănescu

Foto: GR. PREPELIȚĂ

*Eu învăț
Tu înveți
El învață.*

3 000 000 de elevi, practic toți copiii de vîrstă școlară din țara noastră învață. Ei au primit gratuit, în toamnă, pe lângă școli noi, laboratoare, și 27 000 000 de manuale. Daruri pe care, cu notele bune obținute la învățătură și cu purtarea lor frumoasă le merită din plin.

**ÎN ROMÂNIA
ÎNVAȚĂ AZI:
4 000 000
DE TINERI**

NUMĂRUL LOR FATĂ DE

1938 - 1939	IN LICEE	DE 10 ORI MAI MARE
	1968-1969	
	IN ȘCOLI PROFESIONALE	DE 5 ORI MAI MARE
	1968-1969	
	IN ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR	DE 5 ORI MAI MARE
	1968-1969	

PE ÎNTREG CUPRINSUL ȚĂRII — ENTUZIAS- TE ÎNTRUNIRI PENTRU PROPUNEREA DE CANDIDAȚI AI FRONTULUI UNITĂȚII SO- CIALISTE ÎN ALEGERILE DE LA 2 MARTIE.

În aceste zile de ianuarie, într-o atmosferă de puternic entuziasm, pe întreg cuprinsul țării, la orașe și sate, în uzine, cooperative agricole de producție, instituții, cartiere, în unități militare au loc întruniri electorale în cadrul cărora sînt propuși candidații Frontului Unității Socialiste pentru alegerile de deputați în Marea Adunare Națională și în consiliile populare ale județelor, municipiilor, orașelor, comunelor, care vor avea loc la 2 martie.

Ca o expresie a încrederii neabătute a întregului popor față de conducătorul său încercat, Partidul Comunist Român, printre primii candidați ai Frontului Unității Socialiste, propuși în însuflețite adunări ale oamenilor muncii din circumscripțiile electorale, se află membrii Prezidiului Permanent, ai Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R. și alți conducători ai partidului și statului nostru.

Într-o însuflețită adunare, care a avut loc la Uzinele «23 August», în prima zi a deschiderii campaniei electorale, și la care au luat parte un mare număr de muncitori și alți cetățeni, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat, președintele Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste, a fost propus candidat în circumscripția electorală nr. 1 «23 August» din Capitală, în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională, de la 2 martie.

La Cluj, într-o altă mare întrunire la care au participat numeroși muncitori, ingineri, tehnicieni, cadre didactice, cercetători științifici, studenți, tovarășul **ION GHEORGHE MAURER**, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri, a fost desemnat candidat al Frontului Unității Socialiste în circumscripția electorală nr. 1 «Universității» Cluj, în alegerile de deputați pentru Marea Adunare Națională.

De asemenea, participanții la adunări au propus drept candidați atît pentru Marea Adunare Națională, cit și pentru consiliile județene, municipale și comunale, numeroși muncitori, țărani, intelectuali, oameni ai muncii din rîndurile naționalităților conlocuitoare, cetățeni care se bucură de un binemeritat prestigiu pentru aportul lor la construcția socialistă, la îndeplinirea sarcinilor trasate de către partid.

Totodată, miile de cetățeni, participanți la adunările electorale, și-au reafirmat cu acest prilej hotărîrea neștrămutată de a transforma în faptă mărtețul program al desăvîrșirii construcției socialiste trasat de către Congresul al IX-lea și Conferința Națională a partidului.

Cronica

Scrisoarea săptămînii

UNIȚI ÎN CUGET ȘI-N SIMȚIRI

Se împlinesc, zilele acestea, o sută zece ani de la un eveniment de excepțională însemnătate pentru istoria, pentru destinul poporului nostru. Unirea Moldovei și a Munteniei, unire consfințită prin voința maselor populare la 24 ianuarie 1859 și care avea să fie desăvîrșită șase decenii mai tîrziu, la 1 decembrie 1918, prin unirea Transilvaniei cu Țara, a constituit temelia pe care s-a dezvoltat vatra aceasta, a hărniciei și a frumuseții, a demnității și omeniei, patria căreia aparținem, România.

Vibrînd în ritmurile nemuritoare ale Horei Unirii, inimile noastre primesc cu adîncă emoție sărbătoreasca-rememorare a acelor momente. Născuți într-o zodie generoasă, a elanurilor și împlinirilor socialiste, voi, iubiți cutezători, sînteți urmașii, păstrătorii acelei comori de neprețuit, deasupra căreia ziua de 24 ianuarie strălucește nepieritor.

Profunda semnificație a acestei efigii o deslușim cu atît mai mult, astăzi, în unitatea deplină a maselor de oameni ai muncii, a întregii națiuni, în jurul Partidului Comunist Român, pentru ridicarea patriei pe înalte trepte de progres și civilizație.

E unitatea de neclintit a muncii, a creației socialiste. E unitatea de seculare lupte și năzuinți comune a poporului român și a naționalităților conlocuitoare, care făuresc împreună, în deplină frăție, pe rapsodicul pămînt al Mioriței și-al doinei, o țară tot mai bogată și mai frumoasă.

Expresie vie a unității moral-politice a poporului nostru, adunările care au loc în aceste zile, pretutîndeni în țară, pentru desemnarea candidaților Frontului Unității Socialiste în alegerile de la 2 martie, dau glas încrederii în politica înțeleaptă a partidului și statului nostru, în conducătorii noștri încercați, în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu. Dau glas încrederii unanime în prezentul și viitorul de aur al scumpei noastre patrii — România Socialistă.

Cutezătorii

RADAR

● În cadrul Palatului pionierilor din Irkutsk (URSS) funcționează o «fabrică» de suveniruri. Aici pionierii pregătesc fel de fel de cadouri pentru comsomoliști. Multe din lucrări se păstrează în «secrete», ele constituind adevărate surprize pentru frații mai mari. După ce li se înmînează darurile, oaspeții sînt invitați să audieze concertele ansamblurilor artistice și să asiste la spectacolele teatrului de păpuși care pune în scenă basmele populare iacute.

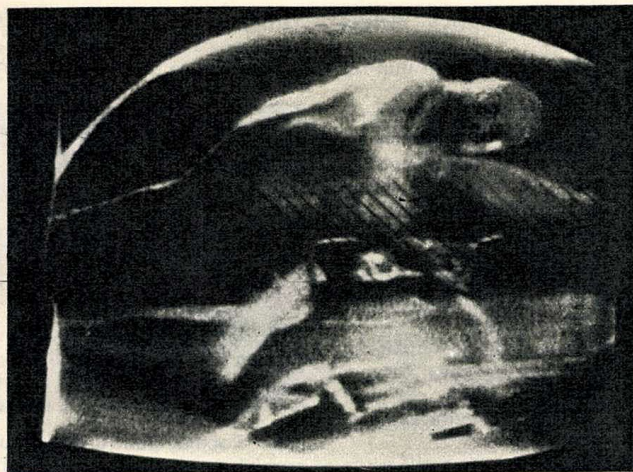
● La campionatul mondial de iahting desfășurat pe Marea Baltică, pionierul Leon Wróbel, elev la Școala elementară din Bialobrzegi (R.P. Polonia) a cucerit titlul de campion mondial. Iahting-Clubul internațional, care a organizat cel de-al III-lea campionat, i-a oferit în dar o frumoasă cupă.

● Activitate intensă: li-
terele sînt culese cu aten-
ție de către zettarii price-
puți, apoi vor fi trase la
presă șpaltele. În curînd
membrii cercului de tipog-
rafie al Casei pionierilor
din Arad vor scoate primele
exemplare ale revistei
cenaclului literar «Ion
Slavici».

PREMIERE ÎN COSMOS

DA! SPUN Cutezătorii

După recentele starturi ale stațiilor automate sovietice «Venus-5» și «Venus-6» menite să studieze atmosfera planetei vecine și apoi să se plaseze pe solul ei, ceea ce se va realiza, în luna mai, o nouă premieră în lupta pentru cucerirea cosmosului a impresionat lumea. După ce, la 14 ianuarie, a fost lansată nava cosmică «Soyuz-4», având la bord pe cosmonautul Vladimir Satalov, a doua zi și-a luat zborul «Soyuz-5», purtându-i în spațiu pe Boris Volinov, Evgheni Hrunov și Alexei Eliseev. La 16 ianuarie, cele două nave s-au apropiat și au realizat prima joncțiune în spațiu a unor obiecte cosmice, dînd astfel naștere celei dintîi stații cosmice experimentale. Totodată, Evgheni Hrunov și Alexei Eliseev s-au mutat de pe «Soyuz-5» pe «Soyuz-4», astfel că prima dintre cele două nave cosmice, lansată cu un cosmonaut la bord, a aterizat la 17 ianuarie cu un echipaj de trei oameni.

Reușita încercării de a se construi o stație cosmică deschide drum realizării în cosmos a stațiilor științifice de viață lungă pe care savanții le așteaptă cu nerăbdare. Celor interesați de amănunte în legătură cu ultima premieră spațială sovietică le promitem date noi în numărul 6 al revistei noastre.

În fotografie: A. Eliseev trecînd pe «Soyuz-4».

POEZII DE TĂRĂ

de TITUS VÎJEU

*Ce stele mari răsar în România
Și se-ogîndesc în ape și în noi
Și-n singele pe care-l știe glia
Cînd brazdele sînt nume de eroi...*

*Ce stele mari și ce lumină pură
Se-adună-n noi și o simțim în zori,
Cînd munții dorm lîngă zăpada sură
Prin care noi trecînd sădim candori!*

*Ce stele mari ne-acoperă, prieteni,
Cînd leagă brazda rod și crește grîul
Purtînd un zbucium alungat din cetini,
Cînd însăși țara naște ramul, riul...*

ALERTA ROZETELOR

URMĂRIREA

RĂDULESCU ADRIAN
cl. a VII-a, Șc. generală nr. 3,
Ploiești

DINU MARIUS
cl. a V-a, Liceul nr. 5,
Ploiești

Adrian și Marius erau în parc cînd, în dreptul casei de pe strada Golești nr. 23, au observat un necunoscut. A trecut în sus și în jos de cîteva ori, apoi a intrat. Băieților li s-a părut curios, dar și-au spus că poate o fi locuind acolo sau merge în vizită.

Peste puțin timp, bărbatul apărură iar. Leșise din casă.

— Adriane, uite-l...
— Ce geamantan greu! Înainte nu-l avea!
— Curios. Se strecoară pe lîngă zid. Parcă i-e teamă! Nu cumva?...

Fără să-i bage în seamă, bărbatul cu geamantanul mergea grăbit pe străzi, căutînd parcă să se piardă în mulțime. Din cînd în cînd se oprea, privind în jur, apoi pornea grăbit mai departe.

Adrian și Marius erau însă pe urmele lui... La un moment dat, bărbatul cu geamantanul i-a simțit. Grăbit, s-a amestecat printre călătorii din Gara de Sud.

— Vrea să plece cu trenul, o să ne scape...
— Nu trebuie! Urmărește-l! Eu fug după ajutor!

N-a trecut mult și cu ajutorul cîtorva cefești, hoțul a fost prins. Toate lucrurile, inclusiv geamantanul, erau furate din casa în care intrase.

Băieții au primit mulțumiri, felicitări, iar eu v-am scris, mîndru de prietenii mei, Rădulescu Adrian și Dinu Marius.

MOCĂNESCU DAN,
Liceul nr.2, Ploiești

UN GRĂDINAR DE 40 CAI-PUTERE?

DA! SPUN Cutezătorii

Numele lui este L 400. Cine-i acest L 400? Noul tractor românesc din familia celor de 40 C.P. produs de cunoscuta uzină de tractoare din Brașov și destinat lucrărilor de legumicultură. Dispunînd de calități tehnice dintre cele mai bune (motor modern cu injecție directă, greutate redusă — 1 500 kg — 6 viteze pentru mers înainte și înapoi, precum și de un reductor care-i asigură o viteză redusă, sub 1 km/oră) el va putea să execute cele mai diferite lucrări printre straturi: plantări, prașile, lucrări de combatere a dăunătorilor etc. Un grădinar de mare virtute, cum s-ar spune, care va înscrie un nou succes în palmaresul constructorilor de tractoare din orașul de la poalele Timpei.

POTI CUNOAȘTE OMUL DUPĂ FAPTE?

DA! SPUN Cutezătorii

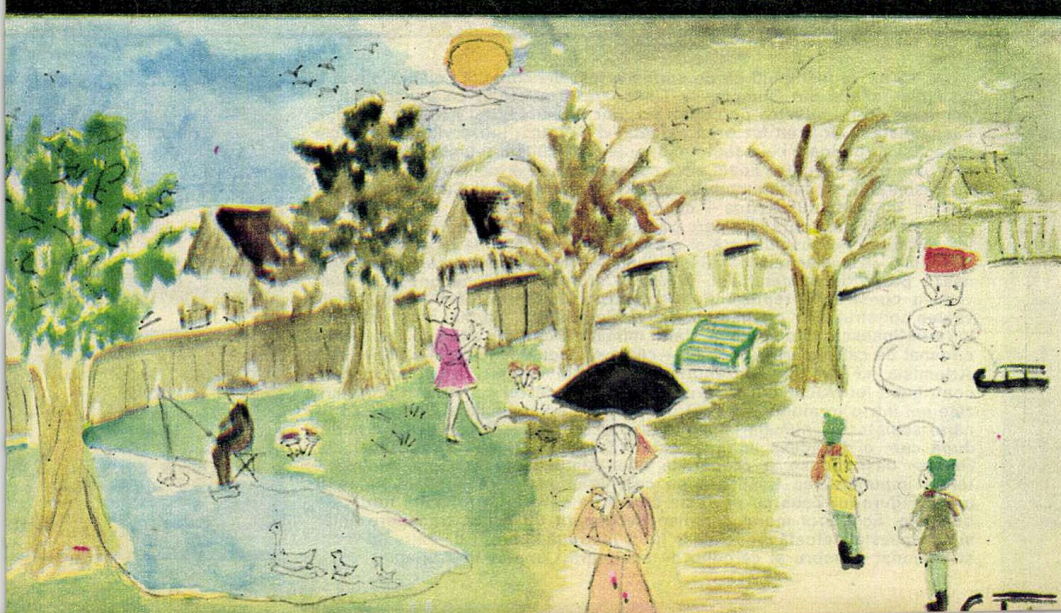
Așa spune și un vechi proverb românesc: «Pomul se cunoaște după roade și omul după fapte». Faptele sînt roadele sufletului și ale gîndurilor noastre. Întîmplarea a cărei eroină a fost de curînd Corina Simionescu, elevă din Piatra Neamț, vine să ne confirme încă o dată acest lucru. E o întîmplare obișnuită veți spune. Și totuși...

La ceasul acela, strada era pustie, învăluită într-o ceață cenușie de iarnă. Afară era ger puternic. Deodată, Corina a observat la un colț de stradă o bătrînă care căzuse în zăpadă. Abia răsufla. Fata a încercat s-o ridice, dar n-a putut. Dîndu-și seama că nu era timp de pierdut, a alergat la un telefon, a chemat salvarea și apoi a dat de veste unor vecini.

În cel mai scurt timp, bătrîna a fost transportată la spital. După orele de școală, Corina a plecat la spital să se intereseze de soarta bolnavei. Bătrîna este în prezent în afara primejdiei și așteaptă cu drag vizitele aceleia pe care o socotește acum nepoată.

Cunoscînd această faptă, cine ar putea spune acum că n-o cunoaște și pe Corina?

«CELE 4 ANOTIMPURI» de Ștefănescu Rodica, cl. VIII-a

ANCHETA: 11 DINTRE CEI 678 NOASTRĂ: PERSEVEREN

Să discuți la 13 sau 14 ani despre ideal, scopul suprem al activității umane, gradul cel mai înalt și mai greu de ajuns al perfecțiunii într-o anume direcție aleasă, s-ar părea, cel puțin pentru unii, că este o ambiție prea... cutezătoare. La această vîrstă încă mai sîntem copii, avem mult drum în față, timpul este răbdător cu noi. Și totuși... «trăim în miezul unui ev aprins/ și-i dăm a-nsflețirii noastre vamă» exclama cu ardore și cu atîta îndreptățire poetul «Primelor iubiri», Nicolae Labiș. Anii noștri vibrați, plini de entuziasm, ne invită să fim pe măsura lor, cerîndu-ne să luăm parte la viață mai devreme ca altădată, acordîndu-ne încredere, stimulînd acțiunile și visurile noastre. Convorbirea cu cîțiva dintre cei 678 de pionieri și școlari de la Școala generală nr. 81 din Capitală ne-a încredințat încă o dată de acest lucru.

*

Reporter: Așadar, care este idealul către care tindeți în viață, cum credeți voi că veți atinge acest ideal?

Popescu Carmen, clasa a VIII-a (cu logică, cu ardere interiorizată),

Deocamdată eu am o mare pasiune: îmi plac științele exacte, iar dintre acestea chimia în mod special. De aici și idealul meu: citesc în prezent multe cărți de chimie, fac

experiențe. Sînt în ultimul an al școlii generale. Mă pregătesc serios pentru examenul de admitere din vară, la liceu. Apoi voi urma facultatea de chimie. Vreau să ajung inginer chimist. Și acolo, în uzina sau laboratorul în care voi lucra, să fac cercetări. Știți, chimia este ceva infinit. Este vrăjitorul care în secolul nostru poate ușura mult viața oamenilor. Avem atîtea centre de chimie în țară. Pînă voi termina eu studiile, se vor ivi și altele. Într-unul dintre aceste centre aș vrea să lucrez. Să nu credeți însă că, dacă iubesc atît de mult chimia, nu-mi plac totodată și literatura și... muzica ușoară. Cărțile cu eroi complecși, ca eroii lui Reboreanu. Muzica ușoară bună.

Rep: Și... ce crede un viitor chimist despre muzica ușoară pe care o ascultă în prezent?

P.C.: Îmi plac numai unele cîntece, prea puține, din cite aud.

Rep: De ce?

P.C.: Pentru că sînt prea multe vorbe în aceste cîntece, care doar numesc sentimentele, fără a putea să le și exprime.

Marioțeanu Brîndușa, clasa a VII-a (energică, conștientă de propriile-i forțe): Idealul meu: domeniul artei cinematografice. O me-

serie care să-mi satisfacă toate pasiunile pentru artă în general,

pentru literatură, muzică, pictură în special.

Rep: Știi cit muncește un bun regizor, de pildă?

M.B.: Enorm. Dar eu cred că tocmai o asemenea muncă, în care să fii solicitată pe deplin, este pentru mine. Nu-mi place să stau nici o clipă fără să fac ceva. Poate că am prea multă energie.

Rep: Meseria de regizor nu dă numai satisfacții. Vei avea și necazuri. Ce-ai face dacă ai avea un insucces cu un film?

M.B.: Aș lua-o de la capăt. Eu sînt în stare de așa ceva. Și-apoi necazurile fac bucuriile mai frumoase. Te fac să-ți cîntărești mai bine forțele.

Borugă Ileana, clasa a VII-a (cu sinceritate, deschis): Sînt o fire

ambicioasă. Îmi place să fac multe lucruri frumoase. Am o pasiune deosebită pentru științele naturii. Tovarășa profesoară de naturale m-a făcut să îndrăgesc această materie. Aș vrea să devin biolog. Să cercetez, să fac descoperiri interesante.

Rep.: Care este savantul preferat cu care ai vrea să semeni?

B.I.: Racoviță. Emil Racoviță.

Rep: De ce tocmai Emil Racoviță?

B.I.: Pentru că a muncit toată viața și, prin descoperirile sale, a dus faima poporului nostru peste hotare...

Timiș Dan, clasa a VII-a (stăpînindu-și cu greutate emoția): Ide- alul meu este să ajung un bun di-

rijor. Tocmai pentru acest lucru, paralel cu școala generală, urmez și cursurile școlii de muzică. Primul pas spre acest ideal este examenul de admitere pe care-l voi da în vară. Va trebui să renunț la multe distracții pentru a mă pregăti cit mai bine. Și cînd mă gîdesc că n-a mai rămas decît foarte scurt timp pînă la acest examen... Pentru că eu așa cred, că e mai bine să pregătești totul cu multă minuțiozitate dinainte, pentru ca totul să meargă normal... decît să regreți pe urmă...

Zamfirescu Nicoleta, clasa a VII-a (nedecisă încă): Deocamdată

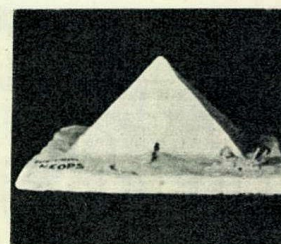

mă ocup de învățatură și de sport. Îmi place și muzica. Nu m-am ho-

CELE 7 MINUNI ALE LUMII... DE LA TIMIȘOARA

A, să nu vă închipuiți că de curînd a fost descoperită celebra operă a lui Fidias «Zeus din Olimpia» la Timișoara. E adevărat că timișorenii se mîndresc cu frumusețea parcurilor lor, dar nu au spiritul imitației. Grădini suspendate?! Ar fi un lux prea ostentativ! Și totuși într-o vitrină de sticlă le regăsești pe toate cele șapte minuni ale antichității reunite la dimensiunile unui oraș liliputan. Toate sînt reconstituite cu o măiestrie și acuratețe impresionantă de către membrii cercului de sculptură al Casei pionierilor. Lată piramida lui Keops — construcție care păstrează și în această machetă măreția sobră prin care oamenii aceor timpuri exprimau năzuința lor spre etern și absolut. Lată și grădinile suspendate ale Babilonului. Remarcabilă este macheta «Mausoleului din Halicarnas» la care impresionează prețiozitatea detaliului, creatorul ei reușind să reconstituie fidel vechea construcție reprezentînd compromisul arhitectonic dintre masivitatea construcțiilor orientale și coloanele grecești. Ba mai mult, edificiu-lui nu-i lipsesc nici cele două statui miniatură cu care altădată fusese în-cununat de către marele Scopas — cea a regelui Mausolos și a soției sale Artemisia. «Farul din Alexandria» poate mai stîngaci executat încheie contribuția lui Machedon Florin la realizarea acestui «complex» (cum am zice noi într-o formulă modernă) de minuni ale lumii antice. Se pare că tî-nărul sculptor cu numele împăratului cuceritor, visează să devină arhitect după cum o dovedesc lucrările sale. «Zeus din Olimp» și «Colosul din Rodos» deși reduse la proporțiile unor statuete de Tanagra, păstrează totuși impunătoarea înfățișare pe care le-o dăduseră altădată maeștrii greci. Figura lui Zeus cu expresie destul de severă, nu e lipsită totuși de bunătate. Echilibrul moral olimpian descoperit de Fidias transpare chiar și din această statueta modelată în lut și lustruită în bronz de către un vechi și pasionat membru al cercului de sculptură, Cîmpurean Adrian.

DESPRE ȚĂ ȘI IDEAL

tărit încă la ceva precis. Mă gîndesc totuși că mai am încă timp... Știu însă un lucru sigur de pe acum și anume că tot ceea ce voi face îmi va cere o muncă foarte serioasă. Să nu uităm, de exemplu, că pentru a deveni, în zilele noastre, în care tehnica avansează așa de repede, muncitor calificat în domeniul chimiei, al construcțiilor sau al electricității, îți trebuie aproape tot atîta învățatură ca și unui bun tehnician.

Vasile Paul, clasa a VII-a (*serios, concentrat*): Noi avem norocul că

lurile trebuie alese și ele după firea pe care o ai. Eu sînt o fire mai sensibilă. N-aș rezista într-o asemenea meserie. Va trebui să-mi aleg o meserie pe potriva firii mele. Dar cît va trebui să mai muncesc pînă atunci!

Smeu Gabriela, clasa a VIII-a (*cu realism, cu prudență*): Orice

ideal mi-aș fixa eu, oricît de trumos ar fi acest ideal, el ar putea fi dat peste cap dacă nu aș lua examenul de admitere din vara aceasta. La un asemenea examen sînt materii care-ți plac foarte mult și materii de care te simți atras mai puțin. Principalul este să te prezinți bine la toate... Și-apoi vom mai vedea. Sînt atîtea meserii care ne așteaptă!

Manea Mirela, clasa a VI-a (*cu*

multă convingere): Vreau să cunosc cît mai multe limbi străine. Nu este ușor. Dar ce grozav lucru

este să-i citești pe Goethe, pe Schiller, pe Hugo, pe Shakespeare în original! Sau chiar un tratat de fizică, de chimie, dacă ești în specialitate.

Cazacu Cătălin, clasa a VI-a (*cu multă volubilitate*): Am un vis, poate

cam naiv, să nu rîdeți: aș vrea să construiesc un cinematograf în care să încap tot Bucureștiul. Ați înțeles, mă interesează domeniul construcțiilor... pînă atunci...

Rep: Pînă atunci?

C.C.: Trec de multe ori prin Piața Universității să văd cum se înalță noua clădire a Teatrului Național. Va fi o construcție splendidă.

Gheorghiu Valentin, clasa a VI-a (*visător, cu îndrăzneală totuși*): Idealul meu, deocamdată, este să învăț cît mai bine... Apoi...

Rep: Dacă vrei să ne răspunzi la următoarea întrebare: cum trebuie să fie, după părerea ta, un

pionier ideal?

G.V.: Un copil care să știe să muncească, să se poarte, dar să se și joace foarte frumos. Și încă ceva: să aibă idei...

Rep: Sînt în detașamentul vostru asemenea pionieri?

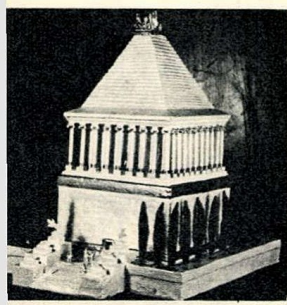
G.V.: Sînt, bineînțeles. Numai că printre ei mai sînt și unii care știu numai să se joace foarte bine...

Viitorul începe azi!

Idealul! Un pisc spre care, înzecindu-și eforturile, fiecare dintre voi a și pornit cu o nobilă pasiune. Orizonturile pe care societatea socialistă le deschide în fața voastră sînt vaste. Numeroasele șantiere, fabrici, uzine, care s-au înălțat în toate colțurile țării, întinsele cîmpuri ale agriculturii socialiste, școlile, pe băncile cărora, sub îndrumarea învățătorilor și profesorilor îndrăgiți, își făuresc în prezent visurile lor peste 4 milioane de copii, sînt garanții sigure că toate aceste idealuri cutezătoare se vor împlini. Sîntem siguri că fiecare dintre voi a și ales un drum pe care să meargă în viață. Șantierul care a apărut de curînd în localitate, fabrica sau uzina la care lucrează tatăl de mai mulți ani, cîmpurile grele de roade pe care le-ați străbătut astă vară, v-au îndemnat la aceasta. Scrieți-ne deci, despre gîndurile voastre, despre idealurile voastre, dragi cutezători! Cele mai interesante scrisori vor fi publicate. Notați pe plic denumirea noii noastre rubrici «Viitorul începe azi!»

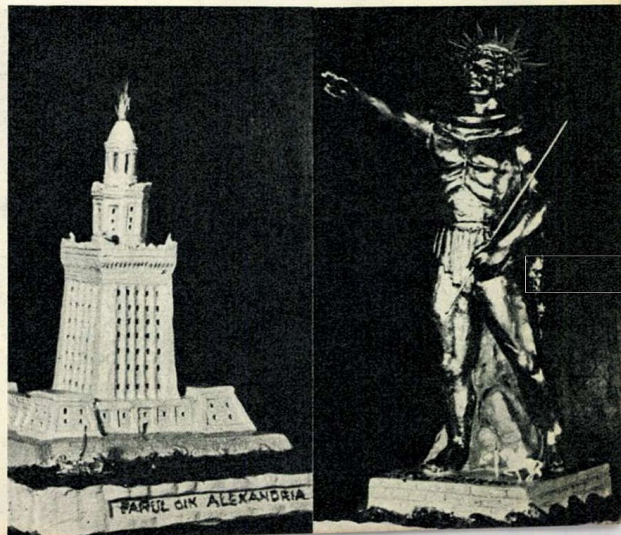
PETRE GHELMEZ

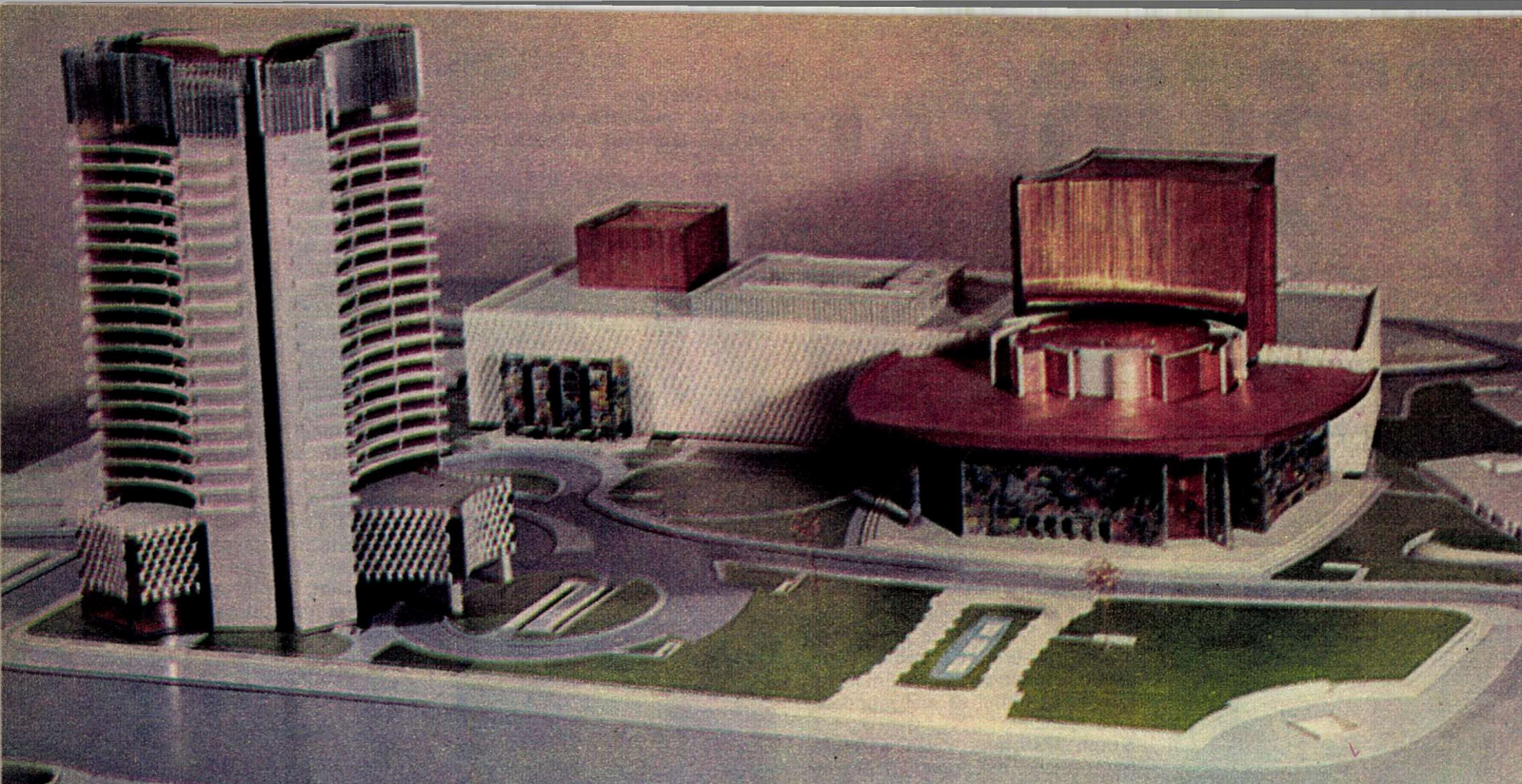
Foto: Gr. PREPELIȚĂ

«Templul Artemisiei din Efes», executat în lemn, încununează străduința artistică a elevilor cu opera maestrului lor, profesorul Toth Elemer. Ar mai fi de vorbit și despre alte minuni — minunile lumii contemporane, magnetotonul, lucrare a elevului Gyurka Ladislau, sau racheta lui Mircea Ostoia întruchipînd zborul astral etc. Cîmpurean Octavian năzuiește să devină biolog. Din mîinile lui răsar cele mai ciudate animale preistorice de pe muntele Kilimandjaro. Iată și un peisaj în lut «Casa bunicii» iucrare a elevului Cristescu Silviu. Adevărată fire de artist, tăcut, gînditor, Rață Nicolae este unul dintre cei mai talentați membri ai cercului. Lucrează mult și în același timp e foarte modest. Nu-i place să fie lăudat. De data asta însă să ne ierte. Ne-au plăcut foarte mult excelentul basorelief «Brîncuși» executat după o fotografie, precum și basoreliefurile reprezentînd chipurile domnitorilor Mihai Viteazul și Cuza Vodă. Visul lui — și o invitație pentru noi: peste zece ani, vizionarea unui spectacol în scenografia semnată de el. Așadar, viitor pictor scenograf. Aite preferințe se îndreaptă spre realizarea unei machete înfățișînd vechi monumente istorice românești. Biserica domnească de la Tirgoviste, Curtea de Arges, Cozia, Voronețul lucrate tot în lut de către elevii Machedon Florin, Popa Septimiu. De la Ostoia Mircea așteptăm, desigur macheta orașului «fantezis» pe care visează să-l construiască cînd va deveni arhitect. Amintim totodată ansamblul sculptural-arhitectonic miniatural «La circ», realizat de întregul colectiv al cercului. Admirabile sînt suporturile și casetele lui Guban Septimiu — adevărate dantelării în traforaj. Lucrările expuse sînt de o mare diversitate. Te oprești cu un sentiment de pură contemplație în fața lor, rod al mîinilor vrăjite care modelează lutul și sculptează în lemn, încă de la vîrsta copilăriei, și vezi cum se zămislESC în minte și în suflet visele mari ale viitorului.

ILEANA PIȚA

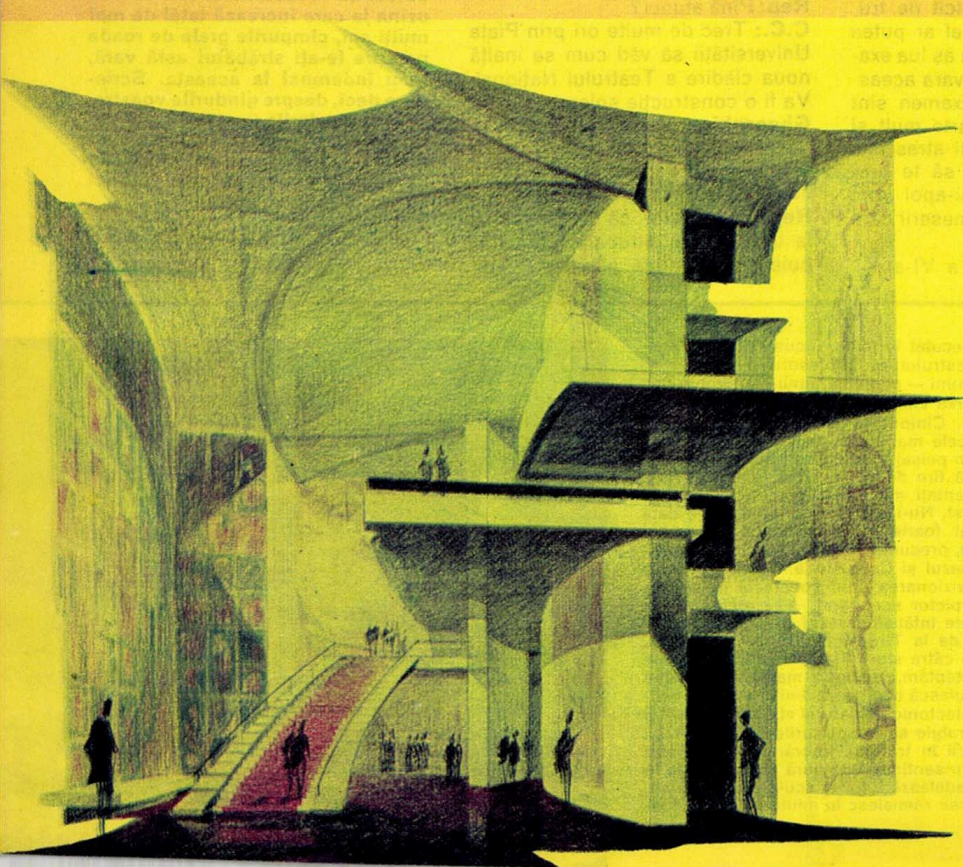
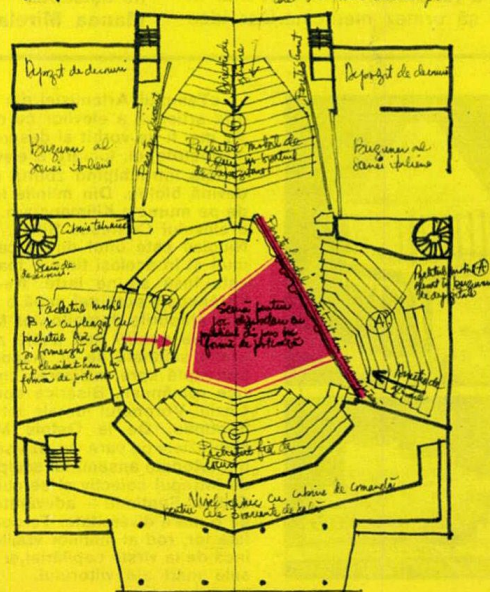
ARHITECTUL
ROMEO BELEA,
ŞEFUL PROIECTULUI
PENTRU NOUL
TEATRU NAȚIONAL,
ȘI REDACTORUL
NOSTRU
BITI CARAGIALE
VĂ INVITĂ LA O...

AVANTPREMIERĂ în BETON ȘI STICLĂ

Din cele trei variante ale sălii Studio, vă prezentăm schița de sală și scena pentru teatrul elisabethan. Cu un mic efort de imaginație puteți muta astfel pachetul mobil A încît să formeze o arenă. Pe de altă parte, dacă mutați pachetul B într-o poziție laterală similară cu pachetul A, de pe desen, obțineți imaginea sălii italiene. Aceste operații pot fi mai ușor executate dacă decupați din hirtie diferitele elemente mobile, pe care apoi le puteți aranja pe desen, obținînd voi înșivă cele trei variante ale sălii Studio a Teatrului Național.

Sala și scena pentru spectacole de tip elisabethan

Sala și scena pentru spectacole de tip italian

Construcții bucureșteni ridică în prezent unul din cele mai frumoase așezăminte de cultură, sediul primei noastre scene: **Teatrul Național**. Croită în linii moderne, construcția din apropierea Universității, în Piața «Nicolae Bălcescu», a fost astfel concepută încât să fie demnă de înalta sa menire.

Cum va arăta noul edificiu al Teatrului Național? Să-l vizităm deocamdată cu ajutorul... imaginației.

După ce ați lăsat mașina în parcajul subteran, puteți urca direct în vestibulul teatrului. Traversați holurile moderne și iată-vă dintr-o dată parcă în pragul sălii principale. Tapiseria în nuanțe aurii a scaunelor se echilibrează cu roșul stins al pereților, creînd o atmosferă intimă, caldă, pe care exprimării artistice celei mai elevate, care trebuie să meargă direct la sufletul omului.

În această idee, un interes deosebit prezintă și scena, concepută după toate cerințele teatrului modern. Nu uităm că regizori de prestigiu, împreună cu un grup de arhitecți, au colindat lumea studiind cele mai interesante construcții teatrale și confruntându-le cu propriile lor idei. În sala principală a teatrului, scena este clasică, de tip italian, cum se zice: actorii joacă în fața spectatorilor. Dar Teatrul Național are două săli, cea de a doua, sala Studioului, poate fi nu numai clasică, ci și în formă de arenă, în care scena este înconjurată din toate părțile de spectatori, sau de tip elisabethan, ca pe vremea lui Shakespeare, cu publicul plasat pe trei laturi ale locului de joc. Secretul acestei metamorfoze constă în mișcarea a trei pachete de scaune mobile. Regizorul își adaptează astfel scena și sala după cerințele spectacolului.

Schița alăturată, oferită de **arhitectul ROMEO BELEA**, șeful proiectului, precum și interviul acordat de domnia sa revistei noastre, ne aduc noi și interesante date despre construcția Teatrului Național.

RED. Privind imaginile din proiect, ale viitorului teatru, avem impresia că ne aflăm în fața unei zămislirii de basm. Liniile și coloritul său evocă atmosfera unei așezări echilibrate, luminoase. Așa va arăta Teatrul Național, a cărui construcție «la roșu» a început să se impună tot mai mult în Piața Nicolae Bălcescu?

R.B. Da, și chiar mai frumos. Cel puțin așa îl vrem și așa l-am văzut în schițele noastre, în zile și nopți de lucru neîntrerupt. În fața planșetei de lucru, din linii și planuri întretăiate se naște viziunea arhitectonică ce vă apare în desenele alăturate.

RED. Cine a elaborat planurile acestei construcții?

R.B. Proiectul pentru noul edificiu al Teatrului Național este elaborat de un colectiv de arhitecți și ingineri talentați și cu multă pasiune, în care experiența virstei unora din membrii săi se îmbină armonios cu entuziasmul și tinerețea celorlalți. Acest colectiv se află sub conducerea **prof. arh. HORIA MAICU**, responsabil al proiectării întregului ansamblu al Pieței «N. Bălcescu», care cuprinde, pe lângă Teatrul Național și Hotelul Intercontinental, parcajul auto subteran și pasajul de pietoni.

Acest proiect a necesitat din partea arhitecților **N. Cucu, J. Nămesco, A. Teodorov, R. Verona, R. Bordenache, E. Apostol**, a unor ingineri ca **D. Cișmigiu, A. Marinescu, D. Deleanu, P. Benghiesu** și alții, nenumărate studii, ale de documentări, frământări și căutări funcționale, tehnice, economice, plastice.

RED. Știm că, în practica arhitecturii, una din cele mai grele teme este socotită teatrul. De ce?

R.B. Mai întâi aș vrea să subliniez că dificul-

tățile proiectării unui teatru există pe plan mondial și ele vin din multitudinea de funcționalități a unui astfel de local, care este în același timp spațiu pentru actori, spațiu pentru public, pentru partea tehnică și administrativă. Imaginile alăturate arată că proiectanții noștri au rezolvat bine aceste probleme grele. Ei au calculat de exemplu ca vizibilitatea și audibilitatea să fie perfecte pentru cele 980 scaune din sala principală (700 scaune la parter, iar restul orînduite într-un șir de loji), ca și în sala Studioului. Să nu uităm că într-o sală de teatru confortul acustic trebuie să fie obținut prin audibilitate naturală, fără mijloace electronice. Lumina a fost asigurată printr-un ingenios joc de reflectoare mascate în plafon. Spațiul pentru garderobă a fost astfel calculat, încât fiecare să-și poată lua haina în câteva minute. Iar foaieturile vor constitui spații

agreabile, confortabile pentru public, în pauze.

RED. O construcție urbanistică, într-un oraș cu personalitate ca Bucureștiul, presupune și o expresie plastică adecvată. Cum va arăta teatrul după ce artiștii plastici își vor spune cuvîntul?

R.B. Hotărîți să realizăm proiectul unui teatru demn de renumele primei scene a țării, am căutat ca expresia plastică să exprime, în forme noi, fondul unor tradiții de arhitectură vechi, bogate, impresionante prin valorile pe care le cuprind. Cum se vor prezenta viitoarele fresce și tapiserii nu vă putem spune deocamdată. Cîteva mari concursuri, la care fără îndoială vor participa cei mai de frunte artiști plastici ai țării, vor rezolva aceste deziderate ale noastre.

Sperăm ca rezultatul anilor de studii să fie la înălțimea dorințelor noastre.

Carte de vizită

TEATRUL NAȚIONAL ION LUCA CARAGIALE

Teatrul Național la 1866.

• 1852 este anul inaugurării Teatrului cel Mare din București care peste cîțiva ani avea să poarte denumirea oficială de Teatrul Național. Această clădire aflată în locul care poartă azi numele de Piața Teatrului, a fost distrusă în urma bombardamentelor din 1944.

• În zilele Unirii (1859) actorii Teatrului Național au ținut să-și exprime bucuria dînd un spectacol închinat acestui eveniment. În final, cînd toți actorii au prins să joace Hora Unirii, entuziasmul publicului n-a mai cunoscut margini.

• În jurul anilor 1869-70 situația materială a actorilor este atît de grea încît ei sînt nevoiți să plece care încotro. În trupa ambulantă condusă de actorul Pascali, s-a aflat, pe atunci, tînărul Mihail Eminescu. În miez de iarnă, mulți actori ai Naționalului bucureștean au rămas să trăiască din «fondul milelor» de la primărie.

• Numele lui Ion Luca Caragiale este legat de cel al Teatrului Național. El a fost acolo, rînd pe rînd, sufleor, traducător de piese, mai tîrziu, el însuși autor, și pentru scurt timp directorul teatrului.

• La 13 noiembrie 1884 are loc prima reprezentație cu piesa «O scrisoare pierdută» de I.L. Caragiale. Constantin Nottara interpretează rolul lui Ștefan Tipătescu, alături de Aristizza Romanescu în rolul Zoiei.

• Primul nostru cronicar dramatic în adevăratul înțeles al cuvîntului a fost Nicolae Filimon, autorul romanului «Ciocoi vechi și noi». Însemnările sale despre repertoriul, despre rolul teatrului sînt de o mare profunzime.

• Va rămîne de neuitat în memoria spectatorilor din anii noștri interpretarea pe care a dat-o regretatul actor Mihail Popescu rolului lui Nicolae Bălcescu, din piesa cu același nume de Camil Petrescu.

• Se spune că în primele montări, pe scena Naționalului, ale piesei «Macbeth» de Shakespeare, apariția fantomelor era atît de naturală încît spectatorii au sărit de la locurile lor, înspăimîntați.

• Pînă în anul 1820 jocul de lumini pe scenă era asigurat de luminări. Din 1820, introducerea gazului aerian a prilejuit o mai mare varietate a jocului de lumini și umbre. Dar vai, ironie, neplata gazului punea adeseori în primejdie desfășurarea spectacolelor.

• În anul 1957, la Festivalul de la Veneția, Teatrul Național a fost premiat pentru spectacolul «Bădăranii» de Carlo Goldoni, în montarea cunoscutului regizor Sică Alexandrescu. Această distincție obținută chiar în orașul de care-i atît de legată creația lui Goldoni rămîne un titlu de onoare pentru teatrul nostru.

• Acum cîțiva ani, figura marelui actor și animator al teatrului românesc care a fost Matei Millo a prins viață într-un interesant spectacol pe scena Teatrului Național bucureștean. Titlul piesei: «Matei Millo sau Căruța cu paiaș». Autor: Mircea Ștefănescu. În rolul lui Matei Millo au jucat pînd actorii Marcel Anghelescu și Ion Finteșteanu.

Matei Millo în rolul lui «Barbu Lăutaru».

Aristizza Romanescu (1854—1918).

GALATI DIMENSIUNI CONTEMPORANE

Reportaj de AL. DINU IERIM

ANCORE

Dumitru Cazacu a dus fluierul la gură. Așteaptă însă. Nu dă semnalul de lansare. Așa că nava uriașă, pe puntea căreia, sus, se imbulzesc zăpezi de ceață albărie, rămâne neclintită, prizonieră parimelor.

Deodată, sticla de șampanie explodează izbită de platoșa navei, după tradiție.

Acum e momentul. Clipa așteptată cu nerăbdare și emoție de alțea săptămîni și luni de muncă încordată a sosit: sunetul fluierului spintecă văzduhul.

Și-n clipa aceea, zece topoare cu tăiș de lance ascuțită, cad năpraznic asupra parimelor încordate ca niște vine.

Nava, eliberată acum din strînsoarea legăturilor puternice, lunecă pe sâni, pe ghețușul special din seu de oaie.

Dunărea își retrage apele și-și primește oaspetele cu solemnitatea salvelor fluide, bubuind ca din gură de tun.

O premieră. O premieră pe cunoscutul șantier naval gălățean, de la care, bineînțeles, maistrul Dumitru Cazacu nu poate lipsi — el conduce toate lansările.

De-a lungul anilor (și la semnalul său), șapte sute șazeci și patru de nave noi și-au ridicat ancora primind botezul fluviului; iar Dunărea le-a deschis porțile și mai departe, să ducă faima constructorilor de nave gălățene pe întinsele căi ale mărilor și oceanelor.

BĂIETII DIN CELE TREI TIGLINE

O casă, pe o stradă liniștită, nu departe de gară.

S-ar p
ieți cu m
și notea
pe tablă
— Ei,
sile Măr
nă.

Băieții
trec într
cart (ne

— Dau
del, pot
Preda
să pe o

Mașin
gata de

— Me
fesorul.

șină, da
Bucureș

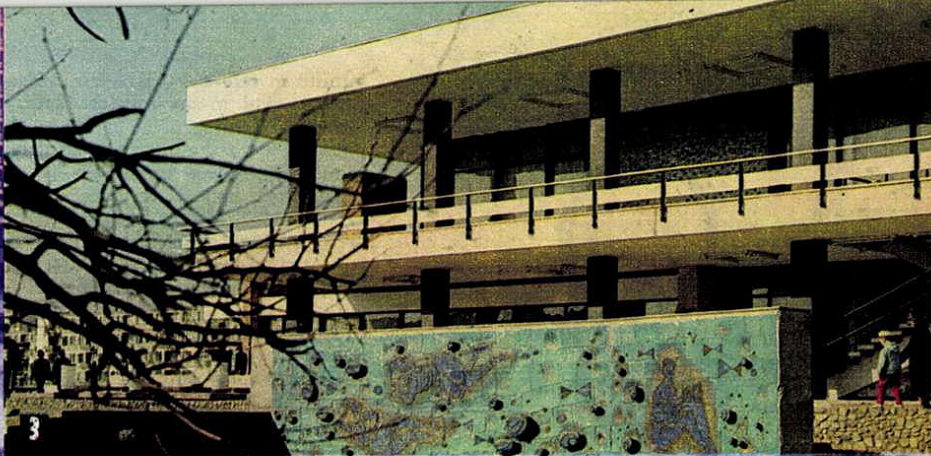
Orele
mai mu

Amzu R
part, me

cartiere
Galațiul
Tigline

P

Galați
suie pe
preajma
fortărea
Traian,
încît înc
fășura u
său anc
De m
rea lui
malul lac
mama sa

...area că asistăm la o oră de clasă. Bă-
nătricle școlare la mină stau în bănci
ză în caiete ceea ce scrie profesorul
ă.

și acum să vă văd la lucru, spune Va-
gărit, profesorul, lăsând creta din mi-

se ridică zgomotoși din bănci și
o sală alăturată, unde îi așteaptă un...

aflăm la Casa pionierilor).

u eu drumul la motor! sare un prchin-
trivindu-și ochelarii pe nas.
Constantin, căci așa îl cheamă, apa-
manetă. O dată, de doua ori...

a cu roțile cit palma prinde să duduie,
plecare.
rge cu 40-45 km pe oră, explică pro-
Avem deocamdată o singură mar-

ăptăm să ne sosească de la
ti încă șapte.
de cerc se încheie. Dar băieții (cei
lți), printre care Crineta Cristinei,
adian, Preda Constantin, nu se des-
rg împreună pe același drum — noile
cu sute de blocuri, care au adăugat
ui dimensiuni monumentale. Tiglina I,
II, Tiglina III...

DE UNDE A TRECUT CUZA

ul are însă și o altă dimensiune, care
firul istoriei. Așezare străveche, în
căreia romanii au ridicat o puternică
ă în anul 112, pe vremea împăratului
a cunoscut o dezvoltare continuă,
epind de prin secolul XVI aici se des-
n intens trafic comercial, în portul
orind nave din multe țări europene.
eleagurile gălățene se leagă aminti-
Petru Rareș. El își avea locuința pe
cului Brateș, unde a stat împreună cu
a, Domnica, timp de două decenii și

ceva după moartea lui Ștefan cel Mare. Cind
au venit boierii să-i dea vestea că a fost ales
domn, l-au găsit cu «mijile la pește».

Pe strada Ghica Vodă se află un vechi mo-
nument arhitectonic, ale cărui ziduri au în-
fruntat nu numai vicisitudinile vremurilor.
Este vorba de biserica-fortăreață **Precista**,
datind de pe vremea lui Ștefan cel Mare. Pre-
văzută cu turnuri puternice, creneluri și loc
de observație pentru veghea străjilor, consti-
tua punctul cel mai înaintat de apărare al
Moldovei împotriva atacurilor otomane.

Statuia **docherilor**, impunător monument
înălțat pe țărni, evocă lupta eroică a munci-
torilor docheri și portuari de pe aceste me-
leaguri dunărene.

Galațiul se impune istoriei și prin figura fostu-
lui său pircălab, Alexandru Ioan Cuza, ales
domnitor al Principatelor Unite. Clădirea mu-
zeului de istorie din localitate, care se află
exact pe locul unde se ridica locuința lui Cuza,
păstrează într-o sală o parte din lucrurile
care i-au aparținut. Atrag atenția jilțul din
lemn de trandafir sculptat, etajera de cărți a
doamnei Elena Cuza, paharele de cristal a-
vind încrustată emblema familiei domnitoare,
precum și unele documente cu iscălitura lui
Alexandru Ioan Cuza, care și-a purtat odinioară
pașii pe sub vechii tei ce împodobesc
frumosul oraș dunărean.

NAVA-AMIRAL

Asemenea Tiglinei, platoul vestic, cuprins
între văile Cătușa și Mălina, ține de o geogra-
fie necunoscută cu câțiva ani în urmă, monu-
mentală.

Ne aflăm în fața marelui furnal — cel mai
mare din țară.

— «Nava-amiral», așa i se zice pe la noi. Și
spunind asta, inginerul Petru Cristescu a
scos din buzunar o bucată de sticlă neagră

(pe care o păstrează permanent, ca pe un
talisman marinăresc), chemându-mă să-l în-
soțesc pe... punte.

Urcăm niște scări întortocheate. Sus, de pe
platforma largă, spectacolul e măreț. Fluviul
incandescent își desfășură izvoarele, spume-
gă în buza oalelor, deasupra cărora trei curcu-
beie înstelate scrijelează aerul.

Dar pînă la o asemenea apoteoză...

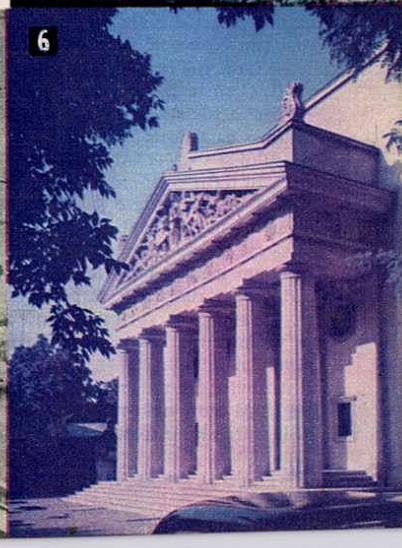
Să rămînem încă în acest domeniu spectacu-
lar și să ne închipuim un tren cu 2 900 000 de
vagoane: ar fi fost numai potrivit pentru a
cuprinde în el pămîntul dislocat de cind exca-
vatoristul Nicolae Afteț a smuls din platoul
(pe care se înalță azi combinatul) prima cupă;
iar cu betonul fixat în temelie așezat pînă
acum în coloanele mărețului edificiu siderur-
gic s-ar putea construi un bloc-turn cu peste
700 de etaje, atingind înălțimi la care zboară
avioanele supersonice.

— Și schelele n-au fost coborîte, al doilea
furnal gigant, din vecinătate, e în plină ascen-
siune...

Galațiul, orașul «navei-amiral», își fixează
viguros și solemn, pe stemă, alături de ve-
chile însemne cu ancore dunărene, altele,
simbol al cuceririlor socialiste: siluetele ge-
mene ale celor mai mari furnale de pe pămîntul
romănesc.

În fotografiile noastre:

1. Brațe de fier pe țărmul dunărean.
2. Arhitectură contemporană gălățeană.
3. Covor de mozaic «țesut» în fațada unui bloc.
4. Floare de sticlă și beton.
5. Pe... puntea «navei-amiral».
6. Teatrul de stat.
7. O frumoasă operă sculpturală: statuia lui Mihai Eminescu.

În ce strigăte au izbucnit și fetele, și băieții cind profesorul a anunțat, la sfîrșitul orei de sport, că duminică vom pleca în excursie la munte! Bebe, care știa cit de mult imi place muntele, se apropie de mine încet, cu brațele ușor îndepărtate de corp, închipuindu-și pesemne că în felul acesta arăta și mai mult a sportiv. Mă cuprinsese cu o mină pe după umeri și împingîndu-mă încet spre unul din colțuri imi spuse:

— Cred că de astă dată te-ai hotărît.

— Eu...

— Nimic, mi-o reteză el scurt. Mergem miine împreună și îți cumperi o pereche de schiuri pe cînte. Altfel, dă-mi voie să te întreb: de ce naiba mai mergi la munte?

A doua zi eram primii care intram în magazinul sportiv. Bebe și-a plimbat grăbit ochii de-a lungul rafturilor, a arătat apoi cu mina o pereche strălucitoare de schiuri și le-a cerut. Erau de un roșu închis, ca vișina coaptă, și cu o dungă neagră la mijloc. Le-a întors pe o parte și pe alta, le-a pipăit, le-a încercat toate cataramele și toate cheștiile alea care se află de obicei la orice pereche de schiuri. După ce se declară mulțumit, am ales și o pereche de bocanci pe măsura mea și ne-am întors acasă. Acolo am încălțat imediat bocancii și mi-am prins schiurile. În tot timpul asta Bebe vorbea și vorbea. M-a înnebunit cu explicațiile. Ce e ăla un plug sau o cristiană sau mai știu eu ce. Îl priveam speriat.

— Lasă, mă liniște el, lasă că o să vezi ce simplu va fi. O să te învăț totul acolo, pe loc.

Cînd a plecat ca să-și aranjeze și el lucrurile, a rămas ca a doua zi la ora cinci să cobor în fața blocului și să plecăm împreună. După ce mi-am pregătit totul și m-am văzut în pat, nu puteam să adorm de nerăbdare și de emoții. Nu știu cit timp m-am zvîrcolit așa pe o parte și alta pînă ce s-a apuce somnul.

M-am trezit în țipetele furioase ale lui Bebe, care trăgea plapuma de pe mine.

— Puteam să jur, auzi, puteam să jur că așa se va întimpla. Scoală, dacă nu vrei cumva să rămînem de căruță!

Am sărit din pat, mirat că mama nu mă trezise așa după cum ne-am înțeles de cu seară. Noroc că lucrurile erau toate la locul lor și, în cele citeva

minute în care Bebe străbătu camera de la un capăt la altul, m-am îmbrăcat rapid. Am apucat într-o mină rucsacul și în alta schiurile și am plecat. Cînd am ajuns la gară, mai erau citeva minute pînă pleca trenul, așa că am luat-o la fugă. N-am apucat să urcăm bine în ultimul vagon, că s-a și pus în mișcare. Am străbătut vreo patru sau cinci vagoane pînă ce am dat de ai noștri, care ne-au înconjurat imediat și a început să plouă cu întrebări. Bebe, care încă era supărat pe mine, dădea explicații tuturor și bineînțeles că toate oalele se spargeau în capul meu.

Drumul a fost minunat. În gară, în schimb, la sosire, era o hărmălaie de nedescris. Grupuri compacte stabileau în comun planuri de acțiune, înși răzleți, rătăciți de colectivul lor, își strigau prietenii pe nume, iar unii, numai așa ca să se afle în treabă, chiuiau și scoteau olariuri. Abia am străbătut babilonia de acolo.

La cabană am urcat cu telefericul. Zările se lărgeau pe măsură ce urcam, albastre și ușor pierdute într-o ceață argintie. Văile erau ascunse în umbrele viorii ale creștelor ascuțite și ale piscurilor înalte care împungeau ca niște sulii de sticlă cerul. Sub noi, pădurile alunecau încet, rotindu-se ușor. Gara și casele orașelului păreau, acolo, jos de tot, niște jucării așezate de o parte și alta a căii ferate pe care tocmai se tira cu viteza unui melc un tren ce șuiera și umplu văile de ecouri repetate.

Ajunși la cabană, doar ne-am lăsat lucrurile și ne-am dus la pîrtia de schi. Cîțiva schiori o coborau și dispăreau jos, în stînga, unde zăpada strălucea ca o fereastră bătută de soare. Alții o urcau încet.

Bebe își aranjă schiurile și, după ce-mi spuse că se va întoarce imediat, o porni în jos ca un bolid. Se opri însă brusc la jumătatea pîrtiei și se lăsă pe vine. Și pentru că întîrziea prea mult acolo, jos, iar eu imi pierdusem răbdarea cu totul, mi-am aliniat schiurile și am încercat să mi le prind. A fost mai ușor decît am crezut eu. Am împins ușor cu bețele pînă am ajuns în virful pantei. Mi-am amintit de sfaturile lui Bebe și mi-am apropiat cit mai mult picioarele. Apoi, aplecîndu-mă ușor în față, am simțit cum pornesc din loc. În spatele meu se auziră strigătele de mirare ale celorlalți. Aerul începu să-mi vuiască în dreptul urechilor, prinsesem viteză serioasă și mă apropiam de locul unde se opriese Bebe. Atunci am împins puternic cu călcîiele, zăpada scrișni tare și scurt, un nor alb se ridică și m-am oprit chiar lingă el.

— Ce s-a întimplat? l-am întebat

— Mi s-a slăbit o legătură, începu el, dar tăcu brusc, se ridică încet și holbindu-se la mine imi spuse:

— Ei, fir-ar să fie, cum ai ajuns aici?

— Cu schiurile, am răspuns simplu.

— Ascultă, domnule, ce înseamnă toată istoria asta? se răsti el la mine.

— Ce istorie?

— Cum ce istorie?! Tu, omul care nu ți-ai pus niciodată o pereche de schiuri în picioare, nu? Cum explici acum că...

— E, într-adevăr, pentru prima oară. Zău, Bebe, pe cîntea mea. Nu credeam să fie așa de simplu.

Mă asculta cu gura deschisă, cu totul uimit. După aceea am început urcușul, unul lingă celălalt. Pe la jumătatea drumului se auziră strigătele celor rămași sus, care ne făceau semne și ne cheamau. Cînd am ajuns printre ei, numai schiurile i-au împiedicat să mă ridice deasupra capetelor. Apoi am făcut mai multe curse de unul singur sau alături de Bebe. Atît el cit și ceilalți mă tratau acum ca pe unul care de cînd se știe nu făcuse altceva decît să schieze.

Spre sfîrșit, cînd s-a organizat și un concurs, mi-am spus că într-adevăr e o nebunie să mă bag în așa ceva. Dar colegii mei se repeziră asupra mea și nu se lăsară pînă ce nu m-au făcut să mă înscriu și eu. Mi-au prins un număr în spate și în față, 28 mi se pare, și mă îmbărbătau din toate părțile. Bebe avea 5. Am plecat printre ultimii, dar în scurt timp începui să las, unul cite unul, pe ceilalți concurenți în spatele meu. Nu vedeam nimic altceva decît locul unde, jos, pădurile se apropiu mult între ele și albul zăpezii se îngusta tot mai tare. Deodată nu am mai zărit pe nimeni înaintea mea, era clar, mă aflam în fruntea tuturor. Zburam cu o viteză amețitoare, încît abia apucam să văd cum pădurile parcă imi făceau loc, văile își ridicau fumul, colinele coborau la același nivel cu restul pîrtiei, lăsîndu-mi drum liber. Deodată însă pădurile dispărură cu totul, nu se mai zărea în față altceva decît un cerc mare, alb în jumătatea de jos, zăpada, și albastru în jumătatea de sus, cerul. Încet, încet, albul scădea, albastrul ciștiga în suprafață. Am încercat să frinez, să fac un plug, am încercat să cotesc, să fac o cristiană, să mă las pe o parte, am încercat și să cad, orice, numai să mă opresc din cursa aceea nebună. În zadar. Picioarele nu mă ascultau. Cerul devenea tot mai întins. În clipa în care m-am văzut la marginea platoului, am urlat cit am putut:

— Ajutor, ajutooor, ajutooooooooo.

Cred că strigam de multă vreme așa, căzut în zăpadă, cu unul dintre schiuri rupt lingă mine, cu celălalt alături, desprins și el. După un timp li s-au auzit vocile, se apropiu, abia așteptam să-i revăd. Bebe era în fruntea lor.

— Ce s-a întimplat? strigă el de departe, repezîndu-se spre mine.

M-a ajutat să mă ridic. Nu aveam nimic, doar o durere ușoară în glezna dreaptă. Cînd au apărut ceilalți, le-am spus fără să vreau.

— Copii, mi-a fost așa de dor de voi...

Urme pe gheață

Beatrice Hușiu

Sub fulgii sclipitori de nea
Grăbea un zbor să înflorească,
Priveam cu dragoste cum ea,
Ca dintr-un basm, venea să crească.

Și-n jur luminează dăruia
Plutind prin aer și pe gheață;
Ca într-un zbor de flutur alb
Ce florilor le dă viață.

ION MOCA
medic. București

CĂLĂTORUL

povestire de MIHAI JEMĂNEANU

1485, toamna...

...Căzuse întâia brumă, când călătorul cel străin trecu hotarul Țării Moldovei. Cărțile întărite cu peceti îi îngăduiau să treacă nestingerit, pe oriunde ar fi voit. Ca unul care nu avea asupra-i arme ori punge cu galbeni, n-avea nici de ce a se teme.

Stătuse în șea toată ziua. Și acum, către seară, era ostenit. Undeva, înaintea lui, în amestecul felurilor umbre și lumini pe care le prilejuia amurgul, desluși o casă scundă, țărănească. O clipă se opri locului, pregetind. Pe urmă se îndreptă hotărât către dînsa, îndemnîndu-și roibu pe poteca strîmtă și stăpînindu-l abia dinaintea porții.

N-apucă să bată-n lemnul ei, că zăvozii curții se și porniră să latre aprig. Un opaiț se-aprinse-ntr-un ochi de fereastră, iar un glas de bărbat răzbătu mai apoi pînă-n drum:

— Care-i acolo?

— Om bun! Mă rog de găzduire.

— Poștește!

Curînd, la porunca stăpînului, cîinii din ogradă tăcură, mîrînd numai, cînd și cînd. Calul, simțînd aproape ieslea cu fin moale, nechează ușurel. Călătorul cel străin fu îndemnat să intre-n casă.

La lumina palidă a opaițului, el întrevăzu pentru întâia dată chipul gazdei și pe acela al nevastei lui. Îi plăcură fețele lor blajine. Asemenea și obrazul rotund și bălai al copilului care dormea într-un leagăn. Dar inima i se strînse cînd, în afara laviței pe care stătea și a măsutei joase, nu mai desluși alte lucruri.

Pe un perete al odăii văzu — mirîndu-se că o vede acolo — o coasă.

— Asta ți-i unealta?

— Și unealta, și arma — răspunse simplu gospodarul.

Străinul păru că nu înțelege:

— Cum adică?

— Cum să-ți spun eu matală? Verile, tai cu ea griul... ori finul... Iarna, dacă-i nevoie, cum s-a întîmplat deunăzi la Podu' Înalt, tai și turci...

Țăranul vorbise agale, fără patimă. Și poate tocmai de aceea oaspetele tresări. Se mai uită o dată la gazda lui, voiîparcă să-l mai întrebe ceva, dar se răzgîndi curînd și tăcu.

Pe un talger de lemn, femeia aduse o bucată de piine și o cană cu lapte. Bărbatul crezu de curiozitate să spună:

— Să nu te supere sărăcia noastră. Dar din ce-avem, dăm din toată inima.

Călătorul mulțumi și mîncă în tăcere. Iar în tot acest răstimp, gazdele nu-l tulburară cu nici o vorbă. Într-un tîrziu, una din ele îndrăzni:

— Matală rămîi să dormi aicea, pe laviță. Noi, cu flăcăul istic, ne-om duce-n cealaltă odaie. Noapte bună.

— Noapte bună, murmură și oaspetele.

Dar, dintr-o pricină ori alta, somnul nu se lipi de dînsul pînă către ziuă. Gînduri felurite îl țînură treaz ceasuri în șir. Gînduri despre gazda lui și despre coasa din peretele odăii. Despre lunecarea lor prin holdele de griu și despre șuierul biruitor la Podu' Înalt. Gînduri... gînduri... pînă la cel dintîi cîntec al cocoșilor. Atunci ieși din casa scundă, afară.

În prag, o privești neasemuită îl țînură locului: pe prispa strîmtă, în dimineața rece de brumar, dormeau alături — abia acoperiți cu o velință — țăranul și femeia lui și copilul.

Cercetă dintr-o căutătură casa: n-avea altă odaie!

...Călătorul cel străin fusese în multe părți ale lumii. Dar asemenea întîmplare încă nu-i fusese dat să petreacă.

Simți așa ca un fel de tulburare pe sub pleoape și nu știu ce să creadă. Își desfăcu pieptarul de catifea liliachie și, dintr-un ascunziș al lui, scoase cîțiva galbeni cu stema Republicii Venețiene. Îi strînse într-o batistă de mătasă — ca într-o pungă — și-i lăsă pe masa la care cinase în ajun. Se înclină apoi dinaintea somnului omenoșilor oameni, își luă roibu și porni la drum.

Pe cerul toamnei, soarele nu se ridicase nici de-o suliță, cînd auzi din urmă tropot aprig. Întoarse capul și, ca orice bărbat, duse mina la jungher. Un călăreț venea în goană către dînsul.

— Cine să fie?

Își opri calul, să se uite mai cu luare aminte la cel care se apropia. Dar se liniști pe de-antregul, de cum își recunoscu gazda.

— Ce s-a întîmplat? — îl întrebă el cu bună voie.

Țăranul însă nu-i răspunse la fel. Chipul blajin de aseară se preschimbase acum. Era aspru și întunecat:

— Te-am primit și te-am omenit, după putere. De ce-ai vrut să mă batjocorești? Ia-ți înapoi galbenii!

Și, odată cu vorbele, îi aruncă punga cea de mătasă. Își întoarse apoi calul și se pierdu ca o nălucă în depărtarea cîmpului.

...Cîteva luni mai tîrziu, călătorul cel străin istorisea întîmplarea la curtea unui împărat oarecare.

— Și nu l-ai străpuns cu sabia?, se semeți un prinț cu stele și cu fireturi.

— Dimpotrivă, răspunse călătorul, i-am cerut iertare. Fiindcă, în sărăcia lui, s-a dovedit mai bogat ca mine. Și în omenia lui blindă — cu mult mai tare...

desen:
DONE STAN

Un serial
de aventură
și detectivism
de
POP SIMION

AMFORA SABINĂ

4. AMAZOANA

Vinzoleala de lângă cortul portocaliu e în toi; s-au adunat aproape toți turiștii nimeriți aci, la cetatea Histriei, în această zi și la această oră (adică sîmbătă, 21 septembrie 1968, solștiu de toamnă, orele șaptesprezece și un minut, pe înserat, ca să

ne menținem în limitele exactității polițiste). Reluăm serialul nostru exact din faza în care fusese întrerupt, amintind că bodegarul Aurică Păsat îi spune lui Leone, falsului ospătar: «la vezi, ce se întîmplă acolo?» la care formidabilul Leon Gaspar zice: «Mă duc, patroane» și chiar aleargă prin cîmpia năpădită de ierburi roșcate, iar fuga lui e ca un zbor de pasăre, pentru că halatul de chelner se înfoaie asemeni unor aripi albe, prelungi, iar marele detectiv aterizează în forfota aceea în chip de pasăre grea, de baltă. Nici nu apucă să zică «Ce se întîmplă aici?» pentru că Leone e imediat redus la tăcere; își scoate de urgență batista roșie, de docher, cu care își șterge craniul mare, care asudă din abundență, pentru că înlăuntrul său — ce mai încolo, încoace — încep să sfîrșie ideile. Ochiul lui isteț și nemaipomenita sa inteligență ghicesc din prima secundă că în pantalonii bufanți și sub cipilica albă nu-i altcineva decît teribilul Dim Epsilon, autorul de romane polițiste, chemat în cîmpul cu mistere prin telegrama aceea de o frază pe care cititorul și-o amintește. Iar amazoana care își face de lucru în preajma lui, care mută mereu palmierul de tablă sau îi îmbracă pe curioși în costume romane, cu scut și coif galben cu pămătuș, ei bine, obrăznicătura aceea nu-i altcineva decît Sabina, fiica lui Dim Epsilon, de care autorul nu se desparte în peregrinările sale. E școlăriță, în cea de a opta clasă a unei școli de balet, o ființă plină de zburdălnicie și vitalitate, făcută pentru joacă, alergătură și dans. E antrenantă

Sabina asta, matură pentru vîrsta ei, uneori prea matură, alteori dezarmant de copilăroasă, plină de candoare, de poezie, de vis. Poate că tocmai nevoia de vis o face să fie prezentă lîngă ruinele Histriei, îmbrăcată atît de excentric și gata de năzbitii; e prinsă, desigur, în haloul de poezie al povestirii cu amfora sabină, promisă de Dim Epsilon, marele mincinos, care a aprins astfel via curiozitate a fetei pentru istorie și arheologie, ca să o atragă apoi, treptat și pe îndelete, în acțiunile pline de neprevăzut ale romanelor lui polițiste. Fata-băieței deține, astfel, roluri multiple în existența acestor romane de buzunar, care îi fascinează pe adolescenți; e, în primul rînd, detectiv amator, apoi descoperitor de fapte aventuroase care te țin cu suflul la gură și, în sfîrșit, personajul vagabond și spiritul bun al acestor cărți captivante.

— Bun venit, bătrîne chichiri-michiri, îl salută Leon Gaspar într-un mod special pe Dim Epsilon, atrăgîndu-i astfel atenția asupra persoanei sale, aproape de nerecunoscut.

— Ehei, chichiri-michiri!, îi răspunde în același fel fotograful ambulant, care are o tresărire de bună dispoziție la vederea batistei roșii, cu care chelnerul acela își șterge chelia cu pistrii.

— Hello, amazoana! o face atentă Leon Gaspar pe Sabina.

— Chichiri-michiri!, îl salută și fetișcana cu o fluturare de zîmbet și un reveren perfect balerin.

— Che dice bambina, chichiri-mi-

chiri?!, e nedumerit unul dintre italienii netunși, care îl stîrnește prin gesturile sale pe cel de al doilea, la fel de uimit de ceea ce se întîmplă; se decid amîndoi să se apropie încet-încet, cu pas lent și amenințător de amazoana în costum negru, de catifea, cu pantaloni puternic evazați, pantofi mov, cu tocuri groase, și bluzon portocaliu.

— Che dice bambina?, continuă să întrebe italianul netuns, urmat îndeaproape, la pas lent, de compatriotul său, de asemenea, netuns, cu care pătrunde înspre interiorul cercului viu pe care îl fac oamenii adunați acolo. Dar spre surprinderea tuturor, și în primul rînd al autorului de romane polițiste, Sabina nu-și pierde singele rece, nu cedează un pas în fața netunșilor; îi dă prin minte să pună mîna pe proiectorul fotografic, ciorchinele acela de becuri puternice, cu care vrea să le ia vederea celor doi. Tentativa nu reușește și netunșii înaintază tot mai mult spre interiorul cercului viu; se decide să joace ultima carte. Cînd italienii ajung la numai un pas de dînsa, se aude un clic și se stinge brusc proiectorul, învăluindu-i pe cei doi în semi-obscuritate, ceea ce îi permite Sabine să-și ducă dreapta în buzunarul pantalonilor evazați și, cu un gest rapid, să smulgă de acolo — ce credeți? — un pistol de toată frumusețea, mare, de dimensiuni Colt, ceea ce produce uimire și emoție printre cei prezenți. Cu degetul pe trăgaci, amazoana somează cu toată forța glasului ei:

— Attenzione, macaronari! secundă în care nervii fetei cedează și îi fuge puterea

din trup, iar degetul, tremurător acum, apasă clar pe trăgaci.

O explozie muzicală se produce și din țeava pistolului nu țîșnește altceva decît ritmul nebun al melodiilor «lady Madona» și «monsieur canibal»; pistolul fetei-băiețoi nu-i altceva decît un tranzistor deghi-zat, adus de Dim Epsilon din Canada. O asemenea jucărie te scoate din cele mai neașteptate încurcături, cum se dovedește și în cazul de față, pentru că «macaronarii» netunși sînt înmărmuriți de întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Ca să-i smulgă din penibila lor muțenie, Sabina începe să se unduie în ritmul de twist al melodiei care se revarsă din pistolul său muzical; italienii prind să danseze și ei, cu prudență, dar mai ales cu sinceră admirație pentru amazoana româncă, fata vioaie și de bun gust care i-a somat atît de energic și, totodată, delicat.

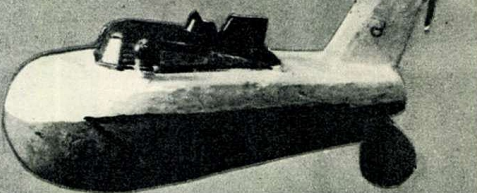
Deocamdată enigmele Histriei stăruie neatinse și nepătrunse de cei care au venit aici cu acest gînd; personajele noastre, după cum lesne observă cititorul, abia se deprind cu natura și felul de a fi al oamenilor în mijlocul cărora vor acționa. Toți trei sînt la post, sub masca și cu tertipul cel mai potrivit pentru a izbuti: formidabilul Leon Gaspar e pe post de chelner prost, de provincie, Dim Epsilon e pe acela de fotograf ambulant, iar Sabina, fata-băiețoi, își ia curajul să se arunce din plin în plasa evenimentelor care se vor dezghioaca abia miine și în zilele viitoare.

(VA URMA)

PRIMA LUCRARE

Vă relatam, în luna noiembrie 1968, că primele brevete au început să sosească la redacție cu mult înaintea de termen. Iată că entuziaștii minitehnicieni își manifestă nerăbdarea și în ceea ce privește trimiterea construcțiilor.

Astfel, în luna decembrie, a sosit PRIMA LUCRARE a concursului, o salupă cu

elice aeriană acționată de un motor electric. Autorul ei este elevul Gobei Mircea din Vatra Dornei, clasa a VI-a. Firește că lucrarea în sine e modestă față de ceea ce se pregătesc să ne trimită cei 3 000 de concurenți anunțați. Juriul o salută însă cu bucurie nu numai pentru că e prima lucrare în concurs, ci mai ales pentru că e prima lucrare tehnică a lui Mircea. Ținem să vă spunem că Gobei Mircea n-a avut nici un fel de înclinație pentru tehnică. Atras de concursul nostru, ajutat de profesori și de colegii săi, Mircea însă a izbutit. Așa cum ne declara într-o scrisoare, el e la «ora aceasta fermecat de tehnică» și va face lucrări din ce în ce mai complexe.

Noi te felicităm, dragă Mircea, pentru cele două «premiere» ale tale și, întrucît lucrarea ta e funcțională, însemnă că ai trecut primul hop, adică ești în concurs.

Îți urăm mult succes!

JURIUL

GAHERILE

DE ARTĂ

Cutezătorii

Bucuria culorilor

Nu intenționăm aici să facem aprecieri, socotind că e mai potrivit să vă prezentăm în revistă câteva din desenele realizate în cercul de artă plastică al Liceului nr. 1 din Sfântu-Gheorghe, ca să puteți aprecia voi înșivă dacă sînt sau nu frumoase. În ce ne privește, ne rezumăm la a consemna cîte ceva despre modul în care funcționează acest cerc, cit și despre tradițiile sale.

Însuși faptul că profesorul Zoltán Hervai o rugase pe eleva Geta Laurențiu să selecționeze singură lucrările pe care le consideră mai reușite — supunînd-o astfel și unui examen în postură de «critic de artă» — indică felul original de a munci al cercului. Trebuie să vă mărturisim că eleva se dovedise demnă de încredere și de acest lucru își dăduse seama și Geta, din privirea aprobatoare a profesorului. O aprobasem și eu din priviri — poate nu atît pe «criticul de artă» cit mai mult pe pioniera care, pe lîngă lucrările trădînd o anumită maturitate a celor din clasele mari, simțise nevoia să aducă cu ea și desenașul modest al lui Karcsi Czibalmos din clasa a III-a.

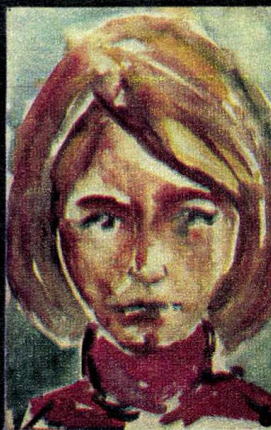
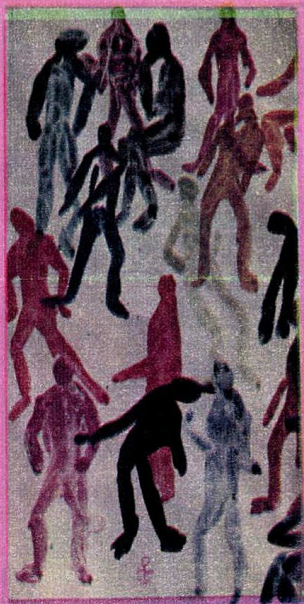
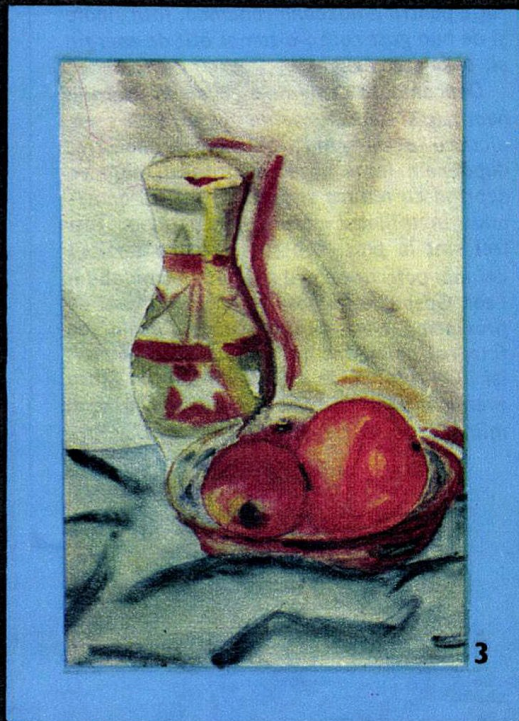
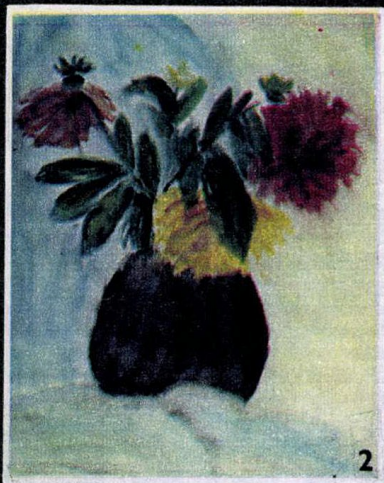
Aflăm de la profesorul Hervai că cercul are douăzeci și nouă de membri, selecțiați pe baza dorinței și a aptitudinilor elevilor din mai toate clasele. Pentru că muzica îi stimulează în activitatea la cerc, ei audiază adeseori fragmente din creația unor compozitori comentînd cu acest prilej și opera lor. Nu sînt rare cazurile cînd se fac scurte expuneri pe teme din istoria artei, însoțite de proiecții corespunzătoare. Nu lipsește nici dansul din activitatea cercului. Ei nu, nu membrii cercului dansează aici, aceștia urmăresc numai mișcările celor din cercul de balet al școlii, care-i vizitează cu plăcere de cîte ori sînt invitați. De altfel, crochiurile realizate în cerc cu aceste ocazii constituie de fapt studii de mișcare.

Cîteva cuvinte despre activitatea unor membri ai cercului și despre modul cum își apreciază ei propria creație. Tünde Kovács și Emese Jakab socotesc, de pildă, că desenele lor par frumoase numai atîta timp cît lucrează la ele, sau cel mult încă două-trei zile. Mămica lui Tünde însă, e de altă părere, ea le consideră frumoase chiar și mai tîrziu, și le «dezgroapă» din fundul sertarelor ca să le pună pe perete. Tünde în schimb își odihnește privirea cu plăcere mai degrabă pe reproducerile făcute după operele unor cunoscuți artiști, punîndu-le pe acestea pe pereți. Cit despre Kosa, el a început să deseneze încă de pe cînd era la grădiniță. Acum îl interesează îndeosebi modelajul în lut. «Nu știu dacă mă voi dedica artei plastice». A fi un artist adevărat presupune multă, foarte multă muncă. «De muncit aș munci eu, dar pe lîngă muncă mai e nevoie și de talent și aici lucrurile se încurcă puțin», ne spune el.

În încheiere, cîteva cuvinte și despre tradițiile desenului în acest liceu. Avem în față un album editat în 1966. A fost realizat din lucrările prezentate la diferite expoziții de către 30 dintre foștii elevi ai școlii, care au devenit, de-a lungul anilor, artiști plastici. Primul dintre aceștia este Jenő Gyárfás, și s-a născut în 1857, al 30-lea este Magda Csutak, născută în 1945.

Dacă în 1976 se va organiza vreo expoziție cu creațiile foștilor elevi ai liceului, poate că vom întîlni acolo și lucrările membrilor de azi ai cercului. Și acest lucru li-l dorim din toată inima.

GHIZELLA TAKÁCS

1. **Împreună cu surioara mea, Herval Ecaterina** clasa a V-a
2. **Flori, Jakab Emese**, clasa a VII-a
3. **Natură moartă, Laurențiu Geta**, clasa a VII-a
4. **Oameni, Kovács Tünde**, clasa a IX-a
5. **Flori, Ștefan Ecaterina**, clasa a II-a
6. **Portret, Benedek Susana**, clasa a XI-a

CLUBUL LOGICIENILOR (7)

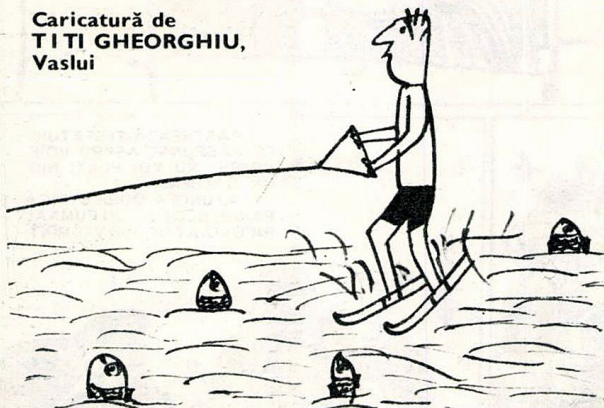
Prof. univ. EDMOND NICOLAU vă prezintă cea de a șaptea problemă de logică în cadrul concursului nostru cu premii. Rezultatele de la clubul logicienilor nr. 5, la seria următoare

DESENELE

- Nu știu dacă ai observat că într-unul din ultimele numere ale revistei era o problemă de combinații.
 - Nu. Dar care e problema?
 - Pe un desen etalon apar în contur o cabană, un brad, un pod și un stilp indicator. În alte nouă desene, unele din aceste elemente sînt înnegrite.
 - Și ce se cere?
 - Cele nouă desene sînt toate diferite între ele. Se cere să se înnegească și elementele desenului etalon, dar astfel ca el să nu semene cu nici unul din celelalte nouă — de asemenea diferite între ele.
 - Ți se pare greu? Nu observi că problema admite multe soluții?
 - Să mă gîndesc!
- Voi ați putea, dragi logicieni, să răspundeți?

SLALOM... SPECIAL

Caricatură de
TITI GHEORGHIU,
Vaslui

ÎNTREBĂRI DISTRACTIVE

Încercați să răspundeți prompt la întrebările de mai jos.

- 1) Eu am adus acasă fraților mei o punguță cu 12 bomboane. Noi sîntem cu toții 6 frați. Fiecare am primit cîte 2 bomboane și totuși în punguță sînt încă două. Este posibil?
- 2) Dacă 3 cîini prind 3 iepuri în 3 minute, în cît timp 30 de cîini vor prinde 30 de iepuri?
- 3) De cîte ori puteți scădea 10 din 100?

ÎNMULȚIRE ASCUNSĂ

9xx
x2x

xxx
xxxx
x8x

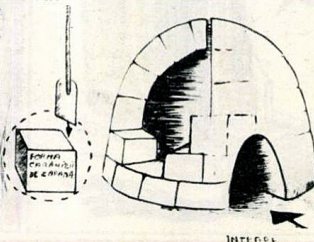
xx9x2x

Efectuați prin deducție, înmulțirea de mai sus.

CONSTRUIȚI-VĂ UN IGLU

Iglu, este numele vestitelor colibe de zăpadă ale eschimoșilor. După cum vedeți, din schiță (mai ales că anul acesta zăpada, materia primă, există din belșug) construcția nu e de loc complicată. Se taie cuburi de zăpadă cărora constructorul le dă un unghi de înclinație pe măsură ce construcția se ridică. Se începe cu baza urmînd forma unui cerc, apoi se ridică în spirală în cercuri din ce în ce mai mici, pînă cînd se încheie la tavan. De remarcat că acel care construiește coliba face acest lucru pe dinăuntru. Bineînțeles, nu vom uita să practicăm o intrare cu cea din schiță. După ce «cărămizile» au fost

îmbinate, totul se acoperă cu un strat subțire de zăpadă ușor bătătorită. Dacă vrem ca iglu-ul să fie mai rezistent, îl vom stropi seara cu apă, lăsînd apoi să înghețe. Dimensiunile: la latitudinea voastră.

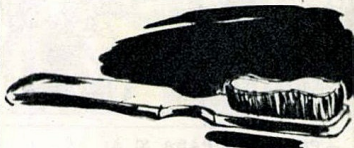
Calcul enigmatic

$$\begin{array}{l} \blacksquare + \blacksquare + \blacksquare - \blacksquare = 6 \\ \blacksquare - \blacksquare + \blacksquare - \blacksquare = 5 \\ \blacksquare + \blacksquare - \blacksquare + \blacksquare = 4 \\ \blacksquare + \blacksquare + \blacksquare - \blacksquare = 3 \end{array}$$

• SFINX •

În librărie

(Rebo eliptic anagramat: 5 + (5) = 9)

Cum se dezleagă: aflați ce reprezintă cele două desene; amestecați literele, mai puțin una, pînă aflați un cuvînt care să corespundă titlului.

CARTEA DE VIZITĂ

(11 litere)

R. NOR

Isaccea

Aflați prin anagramare ocupația persoanei de mai sus.

Problemă

Puteți da un exemplu de înmulțire în care nici o cifră de la 1—9 să nu se repete?

Pentru
orele
voastre
libere

Concursul CELE MAI FRUMOSE LEGENDE

Și voi puteți să intrați în posesia unuia dintre cele 12 premii, între 1 000 și 2 000 lei, participînd la concursul «CELE MAI FRUMOSE LEGENDE» organizat de către revista Albina. Pentru aceasta trebuie să trimiteți pe adresa: Revista Albina, București, oficiul 33, legende cunoscute de către voi în legătură cu locurile natale, cu trecutul nostru istoric, cu obiceiurile și datinile poporului. Textele, scrise citeț sau dactilografiate, le veți expedia în plicuri închise, pe care veți mai adăuga, pe lîngă adresă, și mențiunea: «Concursul de legende», pînă la data de 30 aprilie a.c.

Vă dorim mult succes!

În editura «Meridiane» a apărut un album cu fotografii de Hedy Löffler, comentate de scriitorul Mircea Sintimbreanu. Purtînd titlul «Copii... copii», volumul seamănă cu un film al drumului pe care-l faceți din brațele mamei pînă în pragul adolescenței.

Un supliment captivant

HARALAMB ZINCĂ

SUS
MIINILE
DOMNULE
„CRISTI”

Pentru clipele voastre libere, destinate destinderii, revista «Viața militară» vă oferă, în fiecare lună, un supliment captivant, constînd într-o broșură care cuprinde, de obicei, cîte o palpitantă povestire polițistă. Seria acestui supliment a fost deschisă cu povestirea Sus miinile, domnule «Cristi» — de Haralamb Zincă, a cărei copertă o publicăm alăturat.

Vremea lui Tepes Vodă 1

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU

Ilustrații: ANTON PERUSSI

Ani mulți străjuise înțeleptul și bătrînul domnitor Mircea hotarul Tării Românești. Și la aproape 50 de ani de la trecerea lui, urcă pe tronul Basarabilor Vlaș voievod, vlăstar tînăr și puternic, cunoscut mai tîrziu sub numele de Tepes. În puțină vreme el cîștigă cu prisosință iubirea pămîntenilor...

«SĂ TRĂIASCĂ VLAD VODĂ! STRIGAU OAMENII, NU MAI PLĂTEȘTE HARACIUL ȘI NU MAI DĂ PRUNCI PENTRU OASTEA SULTANULUI!»

PENTRU VOI FAC TOATE ACESTE RĂSPUNSE VLAD. PENTRU VOI ȘI PENTRU TARĂ, CĂCI VOIEVOZII VIN ȘI SE DUC, DAR TARĂ RĂMÎNE.

IN ACEEȘI ZI, CĂPITANUL PETREA Î-L ÎNFĂȚIȘA DOMNITORULUI PE CĂLUGĂRUL PRIBEAG PAISIE, CARE VOIA SĂ-I GRĂIASCĂ GRABNIC.

— PE HAMZA PAȘA ȘI A LUI Î-AM TRAS ÎN TEAPĂ. TEME-TE, DOAMNEI GRĂI CĂLUGĂRUL. MINIA PADISAHULUI E MARE. PLĂTEȘTE HARACIUL...

— PĂSTREAZĂ-ȚI SFATURILE RĂSPUNSE ASPRU VOIEVODUL. NU VOI PLĂTI NICUN GALBEN.
— ATUNCEA MORII STRIGĂ PAISIE, SCOTÎND UN PUMNAL ÎNCOVOIAT DE SUB VEȘMÎNT.

CĂPITANUL PETREA ÎNSĂ, CARE VEGHEASE, CURMĂ LA VREME GÎNDUL UCIGAȘ. «VA FI FOST UN NEBUN, MĂRIA TA» SOPTI EL CU UIMIRE.

— NEBUN? MURMURĂ TEPEȘ CA PENTRU SINE. NU CRED. MAI DEGRABĂ UNEALTĂ A CUIVA. ȘI SOCOT CĂ ȘTIU A CUI...

VA URMA